

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 721/2019
03.09.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Соње Павловић, Мирољуба Томића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела ометање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности и одржавања јавног реда и мира из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру у вези члана 61. КЗ, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сурдулици, Судска јединица у Владичином Хану К 83/18 од 26.12.2018. године и Вишег суда у Врању Кж1 110/19 од 05.03.2019. године, у седници већа одржаној дана 03.09.2019. године, већином гласова је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сурдулици, Судска јединица у Владичином Хану К 83/18 од 26.12.2018. године и Вишег суда у Врању Кж1 110/19 од 05.03.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сурдулици, Судска јединица у Владичином Хану К 83/18 од 26.12.2018. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења продуженог кривичног дела ометање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности и одржавања јавног реда и мира из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру у вези члана 61. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од четири месеца, која се казна затвора, по правноснажности пресуде има извршити без примене електронског надзора, тако што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, с тим да, уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, остатак казне затвора ће издржати у заводу за извршење казне затвора.

Истом пресудом окривљени АА обавезан је да на име паушала плати износ од 5.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде, док је одређено да ће о осталим трошковима кривичног поступка одлучити посебним решењем.

Наведеном пресудом су оштећени ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЋЋ и ЕЕ, сви полицијски службеници ПС ..., ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парницу.

Пресудом Вишег суда у Врању Кж1 110/19 од 05.03.2019. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Сурдулици, Судска јединица у Владичином Хану К 83/18 од 26.12.2018. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Горан Деспотовић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП и повреде закона из члана 439. ЗКП, као и повреде права на одбрану, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или да побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Разматрајући захтев за заштиту законитости, на седници већа одржаној сходно одредбама члана 487. и 488. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношења одлуке (члан 488. став 2. ЗКП). На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је неоснован.

Бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости наводи, да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, због постојања околности која трајно искључује кривично гоњење окривљеног за наведено кривично дело, обзиром да се ради о пресуђеној ствари, која је већ решена у прекршајним поступцима који су се водили пред Прекршајним судом у Врању у предметима Пр бр. 2356/13 и Пр бр. 2357/13. Бранилац окривљеног АА у захтеву наводи и да у изреци првостепене пресуде није наведено којим радњама је окривљени ометао овлашћена службена лица оштећене ВВ, ГГ, ДД, ЋЋ и ЕЕ, нити је наведено да је оштећене уопште ометао у обављању службене радње, као и да је према оштећеном ББ упућена условна претња, што није довољно за постојање кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим, јер је претња нападом на службено лице, неопходан услов за постојање овог кривичног дела. Бранилац даље наводи да је током овог кривичног поступка окривљеном АА повређено право на одбрану јер је пресуда донета без присуства окривљеног и браниоца, а окривљени и бранилац нису били обавештени ни о седници већа другостепеног суда ради присуства.

Изнете наводе захтева, Врховни касациони суд оценио је као неосноване. Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног АА је истицао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде је дао јасне и довољне разлоге о томе да се у поступцима који су вођени пред Прекршајним судом и пред редовним судом, ради о истом догађају, који се десио исте вечери, али да у чињеничном опису прекршаја и чињеничном опису кривичног дела постоје одступања у погледу битних обележја, због чега се не ради о пресуђеној ствари (страна три став један другостепене пресуде), да се у радњама окривљеног АА стичу сви субјективни и објективни елементи кривичног дела за које је у овом кривичном поступку оглашен кривим (страна два став осам, страна три став два и страна четири став четири другостепене пресуде), као и да нема повреде члана 74. ЗКП, будући да у овом кривичном поступку окривљеном није стављено на терет кривично дело за које је према запрећеној казни одбрана била обавезна (страна три став три другостепене пресуде), које је Врховни касациони суд у свему прихватио и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА указује се и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11. ЗКП, међутим да по ставу Врховног касационог суда иста не представља законски разлог у оквиру повреда набројаних у члану 485. став 4. ЗКП због којих би окривљени и његов бранилац, могли поднети захтев за заштиту законитости, Врховни касациони суд се у ове наводе захтева није упуштао.

Из напред наведених разлога, донета је одлука као у изреци на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Зоран Таталовић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић